

Sandsynlighedsberegning, som jeg har opstillet, og hvori jeg regner med samme Stigning, som der gennemsnitlig har været i de sidste 4 Aar, i hvilke vi have Statsregnskab, ikke fuldkommen holder i den kommende Tid — ingen kan være vis paa Fremtiden — saa have vi 6 Mill. Kr. at løbe paa, inden vi skulde være ude af Stand til af Statens virkelige Indtægter at betale fuldt ud, hvad Jernbaneanlægene koste, hvad Stigningen i Lønningen til Statens Funktionærer koster, og Nedgangen paa 2 Mill. Kr. i de indirekte Skatter.

Se, det er jo et meget gunstigt finansielt Resultat, men det opfordrer ikke til at forelægge, end mindre at stemme for Gennemførelse af ny Skatter. (*N. P. Jensen*: Det er det, der skal siges!) Det er det, der skal siges! Det er meget rigtigt, det er det, der skal siges. For naar der her bliver forelagt ny Skattelove, er det netop det, der skal tales om; der findes jo ikke stort vigtigere Anliggende i vort Samfund, end at der forelægges os ny Skattelove, og det er et Spørgsmaal, som vi maa optage til grundig og nøje Overvejelse, om virkelig Statens finansielle Stilling er en saadan, at vi skulle bebyrde Borgerne her i Landet med ny Skatter. Det ærede Medlem kan smile derad i Dag; der kan komme den Dag, da han kommer til at græde salte Taarer, hvis han, uden Grund, har stemt for ny Skatter.

Men selv om man virkelig beregner noget lavere end den Sandsynlighedsberegning, jeg her har opstillet, er der ingen Tvivl om, at vi behøve ikke ny Skatter, lige saa lidt som vi behøve Statslaan. Vi have tilstrækkelige løbende Indtægter til at afholde alle bestaaende Udgifter og de Udgifter, der ere stillede os i Udsigt. Hvorfor skal der saa aabnes ny Indtægtskilder gennem ny Skatter? Vi have desuden en Kassebeholdning, der er tilstrækkelig stor for hele vor Finanshusholdning, og hvorfor skulle vi saa skride til Laan, saa meget mere som vi have al Udsigt til stigende Indtægter? Det er ikke alene de indirekte Skatter, der stige, det kan naturligvis standse, men foreløbig er dog Tendensen en saadan i de indirekte Skatter, at selv om vi fik en Nedgang i dem paa noget under 2 Millioner Kr. — man ved ikke, hvor langt den højttærede Finansminister vil gaa ned —, vil det snart være udlignet, og Stigningen efter al Sandsynlighed begynde igen.

Men nu skulle vi jo have ny Vurdering til Ejendomsskyld. I Stedet for de gamle Hartkornsskatter, som ikke steg,

have vi faaet en stigende Skat paa fast Ejendom, og den ny Ejendomsskylds Vurdering vil ganske sikkert blive adskilligt højere end den nuværende, og denne direkte Skat vil altsaa stige. Der er heller ingen Tvivl om, at Formue- og Indtægtskatten vil stige. Og hvis vi skulde komme i virkelig Nødstilstand her i Landet, hvorfor saa ikke snarere forhøje Formue- og Indtægtskatten end komme her og foreslaa ny indirekte Skatter paa Samfundets Trafik og Samfærdsel? Det vilde dog være rimeligere, hvis vi virkelig en Dag stode overfor et Underskud. Men lad os først se det Underskud lige i Øjnene, før vi tage Hatten af for det og bevilge ny Skatter. Der er ingen Grund til, fordi man maler et saadant Spøgelse paa Væggen, straks at honorere det med ny Skatter. Desuden kommer der som ny Indtægt til i 1909 1 Million Kr. fra Nationalbanken. Det er ogsaa en Indtægtspost, som har noget at betyde, og den stadig stigende Kassebeholdning giver ogsaa højere Renteindtægter, end der er anslaaet. Som jeg før nævnede, kan det ogsaa ventes, at Staten faar nogle ekstraordinære Indtægter; Statslaanefonden er nu vokset fra 30 Mill. til 32,8 Mill., altsaa omtrent 33 Mill. Det kan dog ikke være Meningen, at vi skulle ophobe Penge i Statslaanefonden, disse Midler maa dog en Gang komme den almindelige Statskasse til gode. Det samme gælder for Statsbrandforsikringsfonden, der i Aar har oplagt 140,000 Kr., det er tilsammen 2,9 Mill. Kr., og det er i Virkeligheden en Gevinst for Statens Kassebeholdning. Men Kassebeholdningen er desuden saa rigelig, at selv om vi virkelig i nogle Aar blive stillede overfor Nødvendigheden af at bruge 1 à 2 Mill. Kr. af vor Statskasses Beholdning, ville vi kunne afholde en saadan Udgift i mange Aar, uden at Kassebeholdningen blev saa ringe, at den var for ringe for vor Statshusholdnings sunde og naturlige Førelse.

Naar man vender sig mod *Kassebeholdningen*, vil man for det første se, at vi foruden en Reservefond paa 18 Mill. Kr., som man dog ikke helt kan se bort fra, have 11,06 Mill. Kr. disponible af Statslaanefonden, thi af dens 32,8 Mill. Kr. er der kun udlaant 21,74 Mill.; der er altsaa 11,06 Mill. Kr. disponible der. Det er dog rare Penge at have. Selv om de ikke høre til den egentlige Kassebeholdning, er det dog Penge, der ere til Disposition. Men hvad selve Kassebeholdningen angaar, skal jeg nu ofre den nogle Bemærkninger. Det er meget vanskeligt at opgøre Kasse-